

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

ZIŠLI SA
V BAGDADE

Agatha
Christie®

ZIŠLI SA
V BAGDADE

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Zelená knižnica,
Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 442. publikáciu
v elektronickej podobe.
Zodpovedná redaktorka Perla Bartalošová
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

Z anglického originálu Agatha Christie: *They Came to Baghdad*
preložila Barbora Andrežálová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V publikácii je použitý citát z diela W. Shakespeara *Hamlet*
(Tatran, Bratislava 1977) v preklade Jozefa Kota.

Odborná konzultantka transkripcie arabských výrazov
Mgr. Mária Lacináková, PhD.

They Came to Baghdad Copyright © 1951 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Zišli sa v Bagdade* © 2025 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2025
Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-575-0031-5

Všetkým mojim priateľom v Bagdade

1

Kapitán Crosbie vyšiel z banky so spokojným výrazom človeka, ktorý si dal vyplatiť šek a zisťoval, že má na účte o niečo viac, ako si myslel.

Kapitán Crosbie často pôsobil, že je spokojný sám so sebou. Bol proste taký typ človeka. Postavou bol nízky a zavalitý, s červenou tvárou a hustými štetinami vojenskými fúzmi. Pri chôdzi sa trochu naparoval. Obliekal sa nápadne a mal rád dobré príbehy. Medzi ostatnými mužmi bol obľúbený. Bol to veselý starý mládenec, obyčajný, ale milý. Nebolo na ňom nič pozoruhodné. Na Východe sú takýchto mužov hromady.

Ulica, na ktorú kapitán Crosbie vyšiel, sa volala Banková, a to z výborného dôvodu. Nachádzala sa na nej totiž väčšina bánk v meste. V banke bolo chladno, tmavo a dosť zatuchnuto. Prevládajúcim zvukom tu bolo cvakanie písacích strojov.

Vonku na Bankovej ulici bolo slnečno, vzduchom vírilo množstvo prachu a zvuky boli fascinujúce a rozmanité. Vytrvalé trúbenie klaksónov sa miešalo s výkrikmi predavačov rôzneho tovaru. Medzi malými skupinkami priateľov, ktorí na prvý pohľad pôsobili, akoby boli schopní navzájom sa pozabíjať, prebiehali vášnivé debaty. Muži, chlapci a deti predávali všetky druhy stromčekov, cukrovinky, pomaranče a banány, osušky, hrebene, žiletky a iný rôznorodý tovar na pod-

nosoch, s ktorými pobežovali po uliciach. Neustále ktosi kdesi chriakal a nad tým všetkým sa nieslo melancholické kvílenie mužov, ktorí poháňali osly a kone medzi prúdom motorových vozidiel a chodcov, kričiac: „*Bálak, bálak!*“

V Bagdade bolo práve jedenásť hodín dopoludnia.

Kapitán Crosbie zastavil náhliaceho sa chlapca s plnou náručou novín a jedny si kúpil. Zahol za roh Bankovej ulice a vošiel na Rašídovu ulicu, hlavnú ulicu Bagdadu, ktorá v dĺžke asi šesť kilometrov lemovala rieku Tigris.

Kapitán Crosbie preletel titulky, strčil si noviny pod pazuchu, prešiel asi dvesto metrov a potom zabočil do malej uličky vedúcej na veľký dvor, ktorý miestni nazývali aj *chán*. Na jeho opačnej strane zatlačil do dverí s mosadznou tabuľkou a ocitol sa v kancelárii.

Úhľadný mladý iracký úradník vstal od písacieho stroja a s úsmevom mu vyšiel naproti, aby ho privítal.

„Dobré ráno, kapitán Crosbie. Čo pre vás môžem urobiť?“

„Pán Dakin je u seba? Dobre, idem za ním.“

Vyšiel cez dvere na poriadne strmé schodisko a prešiel na úplný koniec dosť špinavej chodby. Zaklopal na dvere a spoza nich sa ozvalo: „Vstúpte.“

Bola to dosť prázdna miestnosť s vysokými stropmi. Stála v nej olejová piecka, na ktorej bola miska s vodou, dlhá nízka čalúnená lavica s malým konferenčným stolíkom a veľký, dosť ošúchaný stôl. Okná boli starostlivo zatemnené a jediné svetlo pochádzalo z elektrickej žiarovky. Za ošarpaným stolom sedel dosť ošumelý muž s unavenou a nerozhodnou tvárou – tvá-

rou človeka, ktorý sa vo svete nepresadil a vie to, no prestalo ho to zaujímať.

Obaja muži, veselý, sebavedomý Crosbie a melan-
cholický, unavený Dakin, sa na seba pozreli.

Dakin prehovoril ako prvý: „Zdravíčko, Crosbie. Už
ste sa vrátili z Kirkúku?“

Druhý muž prikývol a opatrne za sebou zavrel dvere.
Boli zodreté, zle natreté, no mali jednu dosť nečakanú
vlastnosť – veľmi dobre zapadali, nikde nemali jedinu
štrbinku či medzeru.

V skutočnosti boli zvukotesné.

Po zavretí dverí sa osobnosti oboch mužov tak tro-
chu zmenili. Kapitán Crosbie bol menej agresívny a su-
verénny. Pánovi Dakinovi zase menej ovísali plecia
a pôsobil menej váhavo. Keby bol v miestnosti niekto
ďalší, prekvapilo by ho, že pán Dakin je ten s vyššou
autoritou.

„Nejaké novinky, pane?“ spýtal sa Crosbie.

„Áno,“ odvetil Dakin s povzdychom. Pred sebou mal
papier, ktorý práve usilovne dekódoval. Dopísal ďalšie
dve písmená a povedal: „Má sa to konať v Bagdade.“

Potom škrtol zápalkou, zapálil papier a sledoval, ako
horí. Keď zhorel na popol, jemne doň fúkol, sadze vy-
leteli do vzduchu a rozptýlili sa.

„Áno,“ zopakoval. „Dohodli sa na Bagdade. Dva-
dsiateho budúci mesiac. Máme to udržať, v čo najväč-
šej tajnosti.“

„Veď sa o tom hovorí aj na *súku*, teda na trhu, a to
už tri dni,“ utrúsil Crosbie sucho.

Vysoký muž mu venoval unavený úsmev. „Prísne taj-
né! Na Východe nie sú žiadne tajnosti, všakže, Crosbie?“

„Nie, pane. Podľa môjho názoru nejestvujú nikde žiadne tajnosti. Počas vojny som si často všimol, že holič v Londýne vedel viac ako najvyššie velenie.“

„V tomto prípade na tom veľmi nezáleží. Ak má byť stretnutie v Bagdade, čoskoro to budú musieť zverejniť. A potom sa začne zábava – najmä naša zábava.“

„Myslíte si, že sa to naozaj uskutoční, pane?“ spýtal sa Crosbie skepticky. „Chce strýko Joe,“ takto neúčtivo sa kapitán Crosbie vyjadroval o hlave veľkej európskej mocnosti, „naozaj prísť?“

„Myslím si, že tentoraz áno, Crosbie,“ povedal Dakin zamyslene. „Áno, to si myslím. A ak stretnutie prebehne bez problémov, môže to zachrániť... nuž, všetko. Keby sa podarilo dosiahnuť nejaké vzájomné porozumenie...“ odmlčal sa.

Crosbie sa stále tváril trochu skepticky. „Ehm, prepáčte, pane, ale je nejaké vzájomné porozumenie vôbec možné?“

„V tom zmysle, ktorý máte na mysli, Crosbie, pravdepodobne nie! Ak by išlo len o stretnutie dvoch mužov zastupujúcich úplne odlišné ideológie, pravdepodobne by sa celá vec skončila ako zvyčajne – ešte silnejším podozrievaním a nedorozumením. Je tu však ešte tretí prvok. Ak je tá Carmichaelova fantastická historka pravdivá...“

Odmlčal sa.

„Ale pane, to hádam nemôže byť pravda. Je to až príliš fantastické!“

Druhý muž chvíľu mlčal. Veľmi živo videl vážnu, utrápenú tvár a počul tichý nezázivný hlas, ktorý hovoril

fantastické a neuveriteľné veci. Hovoril si to isté, čo povedal aj vtedy: „Buď sa môj najlepší a najspoľahlivejší človek zbláznil, alebo... je to naozaj pravda.“

Tým istým tichým melancholickým hlasom dodal: „Carmichael tomu veril. Všetko, čo sa mu podarilo zistiť, potvrdilo jeho hypotézu. Chcel tam ísť, aby zistil viac – aby získal dôkaz. Neviem, či bolo odo mňa múdre, že som mu to dovolil. Ak sa nevráti, bude to len môj príbeh o tom, čo mi Carmichael povedal, čo je zase len príbeh o tom, čo niekto povedal jemu. Stačí to? Myslím, že nie. Je to, ako hovoríte, až príliš fantastická historka... Ale ak bude dotyčný človek dvadsiateho osobne tu v Bagdade, aby vyrozprával svoj príbeh, príbeh očitého svedka, a aby predložil dôkaz...“

„Dôkaz?“ spýtal sa Crosbie ostro.

Druhý muž prikývol. „Áno, má dôkaz.“

„Odkiaľ to viete?“

„Dohodnuté heslo. Správa sa ku mne dostala cez Saláha Hasana.“ Starostlivo odrecitoval: „*Cez priesmyk prichádza biela ťava s nákladom ovsa.*“

Na chvíľu sa odmlčal a potom pokračoval: „Takže Carmichael dostal, po čo išiel, no nepodarilo sa mu odtiaľ nepozorovane vykítnuť. Sú mu na stope. Nech sa vydá ktoroukoľvek cestou, budú ho sledovať a čo je oveľa nebezpečnejšie, budú naňho čakať – tu. Najskôr na hranici. A ak sa mu podarí prekročiť hranicu, okolo veľvyslanectiev a konzulátov sa vytvorí kordón. Pozrite sa na toto.“

Zalovil medzi papiermi na stole a nahlas prečítal: „Angličan cestujúci autom z Perzie do Iraku zastrelený – údajne banditmi. Kurdský obchodník cestujúci z kop-

cov prepadnutý a zabitý. Ďalší Kurd, Abd al-Hasan, podozrivý z pašovania cigariet, zastrelený políciou. Telo muža, ktorý bol neskôr identifikovaný ako arménsky vodič nákladného auta, našli na ceste do Rawándúzu. Všetky správy opisujú približne tú istú osobu. Výška, váha, vlasy, postava, to všetko zodpovedá opisu Carmichaela. Nič neriskujú. Chcú ho dostať. Keď sa dostane do Iraku, nebezpečenstvo bude ešte väčšie. Záhradník na veľvyslanectve, sluha na konzuláte, úradník na letisku, na colnici, na železničných staniciach... všetky hotely sledované... nepreniknuteľný kordón.“

Crosbie zdvihol obočie.

„Myslíte si, že je to až také rozsiahle, pane?“

„Nepochybujem o tom. Dokonca aj u nás došlo k úniku informácií. To je najhoršie zo všetkého. Ako si mám byť istý, že o opatreniach, ktoré prijímame, aby sme Carmichaela dostali bezpečne do Bagdadu, už nevie druhá strana? To je jeden zo základných ťahov tejto hry, ako iste viete, mať na výplatnej listine niekoho z druhého tábora.“

„Podozrievate niekoho konkrétneho?“

Dakin pomaly pokrútil hlavou.

Crosbie si vzdychol.

„Zatiaľ... budeme pokračovať?“

„Áno.“

„A čo Crofton Lee?“

„Súhlasil, že príde do Bagdadu.“

„Všetci idú do Bagdadu,“ povedal Crosbie. „Podľa vás dokonca aj strýko Joe, pane. Keby sa tu však prezidentovi počas pobytu niečo stalo, bola by to katastrofa.“

„Nesmie sa nič stať,“ vyhlásil Dakin. „To je naša úloha. Postarať sa o to, aby sa nič nestalo.“

Keď Crosbie odišiel, Dakin sa znovu posadil a zhrbil sa nad stolom. „Zišli sa v Bagdade...“ zamrmal si popod nos.

Na pijak nakreslil kruh a napísal podeň *Bagdad*. Potom okolo nakreslil ťavu, lietadlo, parník a malý dymiaci vlak – všetky zbiehajúce sa do kruhu. Následne do rohu pijaku nakreslil pavučinu. Do jej stredu napísal meno: *Anna Scheeleová*. Pod meno doplnil veľký otáznik.

Napokon si vzal klobúk a vyšiel z kancelárie. Keď kráčal po Rašídovej ulici, nejaký muž sa opýtal iného, kto to je.

„Tamten? Ach, to je Dakin. Robí v jednej z tých ropných spoločností. Milý chlapík, ale ktovieako sa mu nedarí. Je príliš letargický. A povráva sa, že pije. Ten to nikdy nikam nedotiahne. V tejto časti sveta musíš mať poriadnu vervu, aby si sa presadil.“

„Máte tie informácie o nehnuteľnostiach Krugenhorfovcov, slečna Scheeleová?“

„Áno, pán Morganthal.“

Chladná a výkonná slečna Scheeleová posunula papiere pred svojho zamestnávateľa.

Ten pri čítaní zamrmal: „Uspokojivé, povedal by som.“

„Som rovnakého názoru, pán Morganthal.“

„Je tu Schwartz?“

„Čaká v prednej kancelárii.“

„Hneď ho sem pošlite.“

Slečna Scheeleová stlačila bzučiak – jeden zo šiestich. „Budete ma ešte potrebovať, pán Morganthal?“

„Nie, myslím, že nie, slečna Scheeleová.“

Anna Scheeleová nečujne vykížla z miestnosti.

Bola to platinová blondínka, ale nie taká tá očarujúca. Bledé ľanové vlasy mala stiahnuté z čela do úhľadného drdola na šiji. Jej inteligentné belasé oči sa pozerali na svet spoza okuliarov so silnými dioptriami. Jej tvár s drobnými úhľadnými črtami bola celkom bez výrazu. Nepresadila sa vďaka svojmu šarmu, ale vďaka výkonnosti. Dokázala si zapamätať čokoľvek, aj keď to bolo zložité, a bez toho, aby sa musela spoliehať na poznámky, dokázala odrecitovať mená, dátumy a časy. Dokázala zorganizovať personál veľkej kancelárie tak, aby fungoval ako dobre namazaný stroj. Bola diskrétna a jej energia, hoci kontrolovaná a disciplinovaná, nikdy neochabovala.

Otto Morganthal, šéf medzinárodnej bankárskej firmy Morganthal, Brown a Shipperke, si dobre uvedomoval, že Anne Scheeleovej dlhuje viac, než by sa dalo splatiť peniazmi. Úplne jej dôveroval. Jej pamäť, skúsenosti, úsudok a chladná hlava boli neoceniteľné. Odmeňoval sa jej za to vysokým platom a bol by ho ešte zvýšil, keby o to požiadala.

Poznala do detailov nielen jeho podnikanie, ale aj súkromný život. Keď sa s ňou radil vo veci druhej pani Morganthalovej, poradila mu rozvod a navrhla presnú výšku výživného. Nevyjadrila súcit ani zvedavosť. Skrátka nebola ten typ ženy. Nemyslel si, že by mala nejaké city, a nikdy mu nenapadlo zaujímať sa o to, čo

si myslí. Vlastne by ho prekvapilo, keby mu povedala, že nejaké myšlienky vôbec má, teda iné ako tie spojené so spoločnosťou Morganthal, Brown a Shipperke a s problémami Otta Morganthala.

Preto ostal načisto zaskočený, keď začul, čo povedala pred odchodom z jeho kancelárie:

„Rada by som si vzala tri týždne dovolenky, ak by to bolo možné, pán Morganthal. Od budúceho utorka.“

Pozrel na ňu a znepokojene odvetil: „To bude komplikované, veľmi komplikované.“

„Nemyslím si, že to bude až taký problém, pán Morganthal. Slečna Wygateová je plne kompetentná na to, aby ma vo všetkom zastúpila. Nechám jej svoje poznámky a všetky inštrukcie. Pán Cornwall sa zase môže postarať o tú Ascherovu fúziu.“

Ešte vždy znepokojene sa spýtal: „Nie ste chorá alebo niečo podobné?“

Nevedel si predstaviť, že by slečna Scheeleová bola chorá. Dokonca aj bacily mali pred Annou Scheeleovou rešpekt a držali sa bokom.

„Ale nie, pán Morganthal. Chcem ísť do Londýna navštíviť svoju sestru.“

„Vašu sestru?“ Nevedel, že má sestru. Nikdy mu nenapadlo, že by slečna Scheeleová mohla mať nejakú rodinu alebo príbuzných. Nikdy sa o žiadnej nezmienila a naraz mu spomenula sestru v Londýne. Bola s ním v Londýne minulú jeseň, ale vtedy o žiadnej sestre nehovorila.

Trochu ukrivdene povedal: „Netušil som, že máte sestru v Anglicku.“

Slečna Scheeleová sa slabo pousmiala.

„Veru áno, pán Morganthal. Je vydatá za Angličana, ktorý pracuje pre Britské múzeum. Sestra musí podstúpiť vážnu operáciu a chce, aby som bola pri nej. Rada by som tam preto šla.“

Inými slovami, Otto Morganthal videl, že sa pevne rozhodla ísť.

„Dobre, dobre...“ zafrflal. „Ale vráťte sa čo najskôr. Ešte nikdy som nevidel trh taký nepokojný. Ten prekliaty komunizmus. Vojna môže vypuknúť každú chvíľu. Niekedy si myslím, že je to jediné riešenie. Celá krajina je ním prešpikovaná. A teraz je prezident rozhodnutý ísť na tú konferenciu do Bagdadu. Podľa mňa je to nejaká lešť. Chcú ho dostať. Bagdad! Zo všetkých podivných miest práve Bagdad!“

„Som si istá, že ho budú veľmi dobre strážiť,“ povedala slečna Scheeleová upokojujúco.

„Minulý rok dostali perzského šacha, nemám pravdu? A v Palestíne dostali Bernadotta. Je to šialenstvo. Veru tak, šialenstvo.“

„No na druhej strane,“ dodal pán Morganthal, „celý svet je šialený.“

2

Victoria Jonesová mrzuto sedela na lavičke vo Fitzjamesových záhradách. Bola naplno pohrúžená do svojich úvah, ba priam moralizovania o tom, aké nevýhody plynú z toho, keď sa osobitý talent využije v nesprávnej chvíli.

Victoria bola ako väčšina z nás dievčina s istými kvalitami aj chybami. K dobru jej slúžilo, že bola veľko-

rysá, srdečná a odvážna. Jej prirodzený sklon k dobrodružstvu je možné v dnešnom modernom svete, ktorý si vysoko cení bezpečnosť, považovať buď za chvályhodný, alebo za presný opak. Jej hlavnou chybou bol sklon klamať v príhodných aj nepríhodných chvíľach. Victoriu vždy fascinovala viac fikcia ako skutočnosť. Klamala plynulo, ľahko a s umeleckým zápalom. Ak meškala na schôdzku (čo sa stávalo často), nestačilo, aby sa ospravedlnila, že sa jej zastavili hodinky (čo sa naozaj stávalo často) alebo že jej z nejakých podivných príčin meškal autobus. Victoria si oveľa radšej vymyslela príbeh o tom, že ju zdržal slon, ktorý odkiaľsi utiekol a ľahol si na cestu, po ktorej chodil autobus, alebo že sa stala svedkyňou napínaveho prepadu a pomohla polícii dolapiť páchatel'a. Victorii by sa totiž páčil svet, v ktorom by na jednej z hlavných londýnskych ulíc číhali tigre a Tooting by bol celý zamorený nebezpečnými banditmi.

Victoria bola štíhle dievča s peknou postavou a prvotriednymi nohami, ale s nevýraznou tvárou. Jej črty boli drobné a úhľadné. Predsa však mala istý šmrnc – jeden z jej obdivovateľov sa vyjadril, že má „gumenú tváričku“, pretože dokázala tými nudnými črtami napodiv napodobniť takmer kohokoľvek.

Práve tento posledný menovaný talent ju priviedol do súčasnej situácie. Victoria bola zamestnaná ako pisárka u pána Greenholtza z firmy Greenholtz, Simmons a Lederbetter na Graysholme Street a nudné dopoludnie si krátila tým, že zabávala tri ďalšie pisárky a poslíčka živým napodobňovaním návštevy pani Greenholtzovej v manželovej kancelárii. Bola si istá,

že pán Greenholtz odišiel za svojím právnikom, preto sa do toho vložila naplno.

„Prečo nemôžeme mať tú pohovku ako z Knolu, tatko?“ opakovala vysokým ufňukaným hlasom. „Pani Dievtakisová ju má v žiarivomodrom saténe. Vravíš, že nemáme dosť peňazí? Tak prečo potom berieš tú blondínku na večeru a tancovačku? Ach, ty si myslíš, že to neviem? Ak ju vezmeš von, potom ja chcem pohovku slivkovej farby so zlatými vankúšmi. Že obchodná večera? No to určite... nerob zo seba ešte väčšieho hlupáka, veď si sa vrátil s rúžom na košeli. Takže ja dostanem pohovku a ešte si objednáť kožuch – veľmi pekný – vyzerá ako norkový, ale nie je to norka a dostanem ho veľmi lacno, takže to je dobrý obchod...“

Náhle sa jej publikum, spočiatku také uchvátené, bleskovo vrhlo späť do práce, čo prinútilo Victoriu prerušiť scénu, a keď sa obrátila, zbadala vo dverách Greenholtza, ktorý ju sledoval.

Takto narýchlo jej nenapadalo nič náležité, čo by mohla povedať, a tak sa zmohla len na: „Ach!“

Pán Greenholtz zavrčal.

Vyzliekol si kabát, prešiel do svojej súkromnej kancelárie a zabuchol dvere. Takmer okamžite sa ozval bzučiak, dve krátke zabzučania a jedno dlhé. To bolo predvolanie pre Victoriu.

„Toto je pre teba, Joneska,“ prehodila kolegyňa zbytočne a oči jej zažiarili radosťou z cudzieho nešťastia. Ostatné stenografky sa k nej nadšene pridali výkrikmi: „Teraz si to zlizneš, Jonesová,“ a „Ideš na koberček, Joneska.“ Poslíček, protivné decko, sa uspo-

kojil s tým, že si prešiel ukazovákcom cez krk a zlovestne zachrčal.

Victoria si vzala zápisník a ceruzku a vniesla sa do kancelárie pána Greenholtza s takou sebaistotou, na akú sa len zmohla.

„Volali ste ma, pán Greenholtz?“ zamumlala a uprela naňho nevinný pohľad.

Pán Greenholtz šušťal troma librovými bankovkami a hľadal vo vreckách mince.

„Tak tu ste,“ poznamenal. „Už vás mám akurát dosť, mladá dáma. Viete mi povedať jediný dobrý dôvod, prečo by som vám nemal dať výplatu za tento týždeň a okamžite vás odtiaľto vyhodiť?“

Victoria, ktorá bola sirota, otvorila ústa, aby vysvetlila, ako ju ťažký osud jej matky, ktorá práve podstupuje náročnú operáciu, tak vyviedol z miery, že sotva vie, či vlastne je, a ako je jej malý plat jediným zdrojom peňazí jej úbohej mamičky, no pri pohľade na nevľúdnú tvár pána Greenholtza si to rozmyslela a zavrela ústa.

„Súhlasím s vami,“ povedala srdečne a vľúdne. „Myslím si, že máte *úplnú* pravdu.“

Pán Greenholtz vyzeral mierne zaskočený. Nebol zvyknutý na to, že by jeho zamestnanci takto dobromyseľne súhlasili s výpoveďou. Aby zakryl mierne rozpaky, prehrabol sa hromadou mincí na stole pred sebou. Potom ešte raz zalovil vo vreckách.

„Chýba deväť pencí,“ zahundral.

„To nič,“ povedala Victoria láskavo. „Chodte za to do kina alebo si kúpte nejaké sladkosti.“

„Zdá sa, že nemám ani žiadne známky.“

„Na tom nezáleží. Aj tak nepíšem listy.“

„Mohol by som ich poslať za vás,“ navrhol pán Greenholtz nepresvedčivo.

„Neobťažujte sa. A čo odporúčanie?“ spýtala sa Victoria. Pán Greenholtz sa znova rozčúlil.

„Prečo by som vám mal, dočerta, dávať odporúčanie?“ prskal.

„Býva to zvykom,“ prehodila Victoria.

Pán Greenholtz si pritiahol kus papiera a načmáral niekoľko riadkov. Strčil ho k nej. „Stačí takto?“

Slečna Jonesová pre mňa pracovala dva mesiace ako stenografka. Jej rýchlopis je nepresný a nevie pravopis. Odchádza z dôvodu zaháľania počas pracovného času.

Victoria zvrážtila tvár.

„To by sa sotva dalo považovať za odporúčanie,“ podotkla.

„Ani som to tak nemyslel,“ odvetil pán Greenholtz.

„Podľa mňa by ste mali prinajmenšom napísať, že som čestná, rozvážna a slušná. Veď viete, že som. A možno by ste mohli dodať, že som diskrétna,“ navrhla.

„Diskrétna?“ vyštekol pán Greenholtz.

Victoria sa naňho pozrela nevinným pohľadom. „Diskrétna,“ povedala jemne.

Keď si pán Greenholtz spomenul na všetky dokumenty, ktoré Victoria zaznamenávala a prepisovala na stroji, usúdil, že by mal jeho hnev ustúpiť prezieravosti.

Vzal si papier späť, roztrhal ho a napísal nový.